

Xavier Queipo

As linguas do paraíso

Cando eu era pequeno, ben pequeno
na idade asustadora das preguntas,
u-lo paraíso? , demandeí.

Pai, sen dubidar un intre, respondeu certoiro:
sempre entre dous ríos has atopar,
se así o procuras con afán,
o paraíso do que nunca sairás.

Entre dous ríos, pensei entón,
entre o Sarela e o Sar,
onde fica a casa dos avós, en Compostela.

Entre dous ríos, o paraíso, pensei de súpeto,
entón a lingua na que o pai fala
será por forza a lingua do paraíso.

Pasou o tempo, que tantas sorpresas procura,
na escola me contaran sen arroubo,
con rotundidade de dogma inventado:
"o paraíso está entre o Eufrates e o Tigris,
ríos afastados que lindan co deserto".

Saín ao mundo a recorrer distancias
e comprobei por min, con certo abraio,
que o paraíso ficaba alá nos trópicos,
entre o Congo nutricio ensanguentado,
e o Zambeze inzado de caimáns.

Un amigo que por alí viaxara,
dixo ser a Amazonía toda
coa súa rede milagreira de afluentes,
o paraíso perdido que soñaran
os ancestros que zarparan sen retorno.

Lin nun libro de viaxes á India,
do comezo do século pasado,
que entre o Ganxes e o Iamuna
puxeran os deuses o panteón brahmánico:
o paraíso a onde nunca se retorna.

O yin e o yang nos ríos inmensos
que percorren a China en mutación,
o paraíso confuciano e taoísta,
as tres Goxas do río Yan-tze
e o Río das perlas, co seu alfoz precioso.

Agora estou aquí, nesta terra de acollida,
terra fértil, baril e agarimosa,
chaira do Mosa, do Escalda e dos canais
e sei de certo onde se encontra o paraíso,
ao que un día cheguei para ficar.

Nas rúas sons de cordas mesturadas
daquela as linguas que aquí se escoitan,
que falan os amigos e os veciños,
serán todas elas, pois, as linguas do paraíso.

De talen van het paradijs

Toen ik klein was, heel klein
op de vreselijke leeftijd der vragen,
vroeg ik: waar ligt het paradijs?

Papa aarzelde geen moment en antwoordde gevat:
tussen twee rivieren zal je altijd,
als je er naarstig naar zoekt,
het paradijs vinden waar je blijven zal.

Tussen twee rivieren, dacht ik toen,
tussen de Sarela en de Sar,
waar het huis van opa en oma staat, in Compostela.

Tussen twee rivieren, het paradijs, dacht ik meteen,
dan moet de taal die papa spreekt
wel de taal van het paradijs zijn.

De tijd, die zoveel verrassingen brengt, ging voorbij,
op school vertelden ze me zonder blikken of blozen,
stellig als een verzonnen dogma:
"het paradijs ligt tussen de Eufraat en de Tigris,
verafgelegen rivieren die grenzen aan de woestijn".

Ik trok de wijde wereld in
en zag met eigen ogen, tot mijn verrassing,
dat het paradijs daar in de tropen lag,
tussen de voedende en bloedende Congo
en de met kaaimannen gevulde Zambezi.

Volgens een vriend die naar daar reisde
was het gehele amazonebekken,
met haar wonderbaarlijke netwerk van zijrivieren,
het verloren paradijs waarnaar de voorouders
koers zetten zonder ooit terug te keren.

In een reisverhaal over India
van het begin van de vorige eeuw
las ik dat tussen de Ganges en de Yamuna
volgens de goden het brahmaanse pantheon lag:
het paradijs waarnaar men nooit terugkeert.

De yin en yang in de immense rivieren
die het onbestendige China doorkruisen,
het confucianistische en taoïstische paradijs,
de drie kloven van de Jangtsekiang
en de Parelrivier, met haar prachtige delta.

Nu ben ik hier, in dit toevluchtsoord,
een vruchtbare, nobele en liefdevolle streek,
de vlakte van de Maas, de Schelde en de kanalen
en weet ik zeker waar het paradijs ligt,
waar ik op een dag aankwam om er te blijven.

In de straten weerklinken gemêleerde snaren
bijgevolg zijn de talen die je hier hoort,
die vrienden en burenspreken,
stuk voor stuk de talen van het paradijs.

vertaling (uit het Spaans) door Jasper Vervaeke